

maea kōhendamise polest, mis teiste kulla perredest mitte nāhha ei olnud. Se asfi tor- kas jubba mitme walla noremehhe silma, kes Venut olleks sülle ja sūddamega ārra winud ja teggid wahhest sest ka jutto, agga Veno ei kostnud selle peale, egga olnud halp egga uhke, waid maddal ja taśfane, siis ei julgend ka keegi Venule, egga wanna Adule sest weel rā- fida.

Seal naabris ellas Tohto Jaak ja temma poeg Turri, mõlemad õiged ja wiisipārralised mehhed, agga wāgga fehmad. Summala wits ja karriktus olli nende ūlle kāinud; kōue tul- luke taewast olli nende maead pōllema pan- nud ja katko tōbbi kōif lomad kautanud; ag- ga ial ei olle nemmad meelt ārra heitnud, waid omma lotust otse Summala peale pan- nud, kes ommal ajal jälle teab appi tulla. Teised nored kullamehhed ei piddand Turrist ūhtegi, waid waatsid ūlle ōlla temma peale, sest ta olli waene ja nenda siis tuhm nende melest ja piddasid enneſtest paljo ja armasid, et kōif mailm Turrit piddi pōlgama nenda,

kui nemmad. Igga mees olli uhke selle peale, et nemmad Soo Veno piddid naefeks wōtma, kui nad piddid arro sama, missal Veno selle mōtte peale hakkab jōudma.

Kui wanna Soo Ado tallitajaks wallitse- tud sai, mis temma mitte hea melega ei taht- nud wasto wōtta; agga et kōif kōggokonna liikmed tedda ūhhest suust wallitſesid, piddi temma wimaks jārrele andma. Se olli agga wanna Adul algmiśsest se wiis olnud, et igga kord, kui temma ue ammeti peale sai, temma kōif kulla ja wallamehhed ja teised ammet- nikkud, kōtko kutsus, neile kord sūa ja jua andis ja ūhhe maenitsuse kōnne piddas, kuida iggaūhhe kōhhus ennast on ūlles piddada ja nenda kāis temma ka omma Venuga teiste jures, kus neid kutsuti.

Ūhhel pāewal lāks Ado jälle Venule ūtlema et wōderad sawad tulles, iktus Veno ommas kambriś, laua otsas, kāsfi pōlleli, sures mur- res. Sedda nāhjes, kūsſis iśsa, mis temma sūddat piddi waewama? kōstis Veno: „Sa tead et ma find armaſtan ja nenda ka kōif